

# [ruimte]

vrouw en kunst ruimte magazine women and art

Joan Jonas

Annemie van Kerckhoven

Annie Wright

Daniëlle Kwaaitaal

Orlan

Joke Brouwer & Alex Adriaansens

Diana Ozon

and many others en vele anderen

about over

Art and Technology Kunst en Technologie





er klaar voor. Ik had mijn videocamera nog niet in handen en de majestueus voortvliedende tijd onder controle, of ik wist dat ik mijn medium gevonden had.

In de eerste dagen van video draaide alles om installaties of zoals we dat toen noemden 'environments' (omgevingen). De videos hadden nog geen montage-voorzieningen. Knippen en plakken was de enige oplossing, net als bij een cassetteband. Ons 'environment' kwam derhalve neer op 'live' camera's of het 'live' verwisselen van banden. We gebruikten bij voorkeur meerdere beeldschermen, meestal op elkaar gestapelde monitoren en meerdere videorecorders. Een van de eerste installatieconcepten die we met Woody (Vasulka, red.) uitwerkten, bestond uit het horizontaal laten voortglijden van beelden van de ene monitor naar de andere. Nadat we 'The Kitchen' in New York hadden opgezet, werden de mogelijkheden voor 'environments' en videoperformances enorm uitgebreid. Later, toen de technologie de montage inhaalde, wilde iedereen monteren en verdwenen de 'environments' tijdelijk uit het zicht om vervolgens opnieuw uitgevonden te worden door de Kunstwereld.

Het leukste onderdeel van creëren vind ik de eerste opnames. Sneeuwvlokjes in allerlei vormen of bulderende wind, daar houd ik van, vooral als ik alleen buiten in de natuur ben. Maar toen ik in een metropool als Tokyo was, werden mensen mijn materiaal. Tussen het maken van een tape en de montage zit meestal nog een stap, waarin ik de beelden verander en mix, kleuren varieer en dingen ondersteboven of achterwaarts afdraai. En hier gaat dan die bij uitstek unieke kwaliteit meespelen die het werken met elektronische beelden met zich meebrengt. Het heeft wel iets weg van donkere kamer technieken in de fotografie, maar het doet me nog meer denken aan het bespelen van een muziekinstrument: je kunt op een spontane, improviserende manier stijl, timbre, dynamiek en toonsoorten veranderen. Wanneer ik 'componeer' met meerdere kanalen maak ik vaak een basisbeeld van een bepaalde lengte, dat ik dan dupliceer als band twee, drie etc. Vervolgens vind ik andere, aanvullende beelden die ik selecteer en invoeg op die kopieën. Een eenzelfde fenomeen als bij muziekcompositie begint zich voor te doen. Je gaat van start met een melodie of thema en wanneer je de harmonielijnen eraan toevoegt, ontdek je bijvoorbeeld dat de melodie veel minder interessant is dan het contrapunt.



Steina Vasulka (met Michael Staup)

**Performance in V2** tijdens de manifestatie voor de instabiele media IV 1992

**Performance in V2** during the manifestation of the unstable media IV

*foto / photo Jan Spreij*

De laat-twintigste eeuwse kunst is snel, te snel voor mij. Maar ik realiseer me dan dat ik buiten de 'mainstream' sta. Die wil alles snel. Bij het componeren met meerdere kanalen kan ik tijd behandelen naar believen, omdat deze werkwijze gebaseerd is op hele andere principes van tijd, meer zoals bij muziek het geval is.

I never chose to be an artist, I just knew I wouldn't work in a bank or wait on tables. I loved playing my violin, but faced with the prospect of being a professional musician, I realized I had made a dreadful mistake. So, when video found me in late 1969, I was ready. As soon as I had a video camera in my hand - as soon as I had the majestic flow of time in my command, I knew I had my medium.

In the early video days everything was installation, or environment as we used to call it. The first generation of 1/2" reel-to-reel video had no provision for editing. The solution was to cut and glue, like an audio tape. Our environments were therefore either with 'live' cameras or 'live' switching of tapes. We preferred to use multiple screens, typically a stack of monitors and several players. One of the first installation concepts we worked out with Woody, was having images drift horizontally from one monitor to the next. After we started 'The Kitchen' we

wanted to edit and installations disappeared for a while, but were then re-invented by the 'Art World'.

The aspect of creation I like the most is the initial recording. Sleet or snow or howling rain, I love that part, especially if I am alone out in nature. But when I found myself in a big metropool like Tokyo, my material became people. Between taping and editing there is usually an in between step where I alter and mix the images, change color, run things upside down or backwards. This is where the greatest uniqueness of working with electronic image comes into play. It is somewhat akin to darkroom techniques in photography, but reminds me more of playing an instrument, where you are changing style, timbre, dynamics, key signature in an improvisational spontaneous way. In multi-channel composing I often make a ground image of a certain duration which I then duplicate as tape two, three, etc. Then I find different but complementary images, that I selectively drop in on those copies. And a similar phenomenon to musical composition starts occurring. Starting with a melody/ theme, you add in the harmony lines only to discover that the melody is far less interesting than the counterpoint. Sometimes there is an intricate melody structure that interweaves through the instruments, or in my case the video screens.

Late 20th century art is fast, for me too fast. But then I realize that I am out of the mainstream. The mainstream wants things